

[Karen Højte Jensen]

per for folkeskolen betragter vi som værende enhedsskole; frivillige prøver og udvanding af karaktersystemet, og det er det, vi vender os imod.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om bevarelse af Sankt Lukas Stiftelsens og Diakonissestiftelsens hospitaler med deres nuværende struktur.

[Af Svend Erik Hovmand (V), Hagen Hagensen (KF), Thorndahl (FP), Birthe Nielsen (SF), Birgith Mogensen (CD), Tyrøll (VS), Steffensen (KrF) og Flygaard (DR)].

(Beslutningsforslag nr. B 30. Fremsat 28/10 80).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

I forslaget til folketingsbeslutning opfordres regeringen til at tage de nødvendige initiativer for at sikre, at Sankt Lukas Stiftelsens og Diakonissestiftelsens hospitaler kan fortsætte som funktionsdygtige almene hospitaler med de bestående specialer.

Jeg vil gerne først sige, at jeg allerede ved flere lejligheder over for folketinget har gjort rede for min stilling til de spørgsmål, der er rejst om anvendelsen af Diakonissestiftelsen og Sankt Lukas Stiftelsen, senest her i folketinget den 8. oktober 1980, og jeg har ved den lejlighed meget tydeligt sagt, at jeg ville gøre, hvad jeg kunne, for at sikre, at den

skitse til sygehusplan for hovedstadsområdet, som min forgænger, hr. Enggaard, har godkendt, bliver fulgt.

Denne skitse betyder, at både Sankt Lukas Stiftelsen og Diakonissestiftelsen bevares med omtrent uændrede opgaver, en ordning, som alle parter – også de to sygehuse – kan være tilfredse med. Jeg har således for længst lovet fra folketingets talerstol, at jeg vil gøre, hvad jeg kan, med de muligheder, jeg har, for at sikre de to hospitalers beståen. Mine synspunkter og det løfte, der er givet, er offentligt bekendt; det er især bekendt af enhver, der interesserer sig for sygehusproblemerne i hovedstadsområdet.

Jeg mener derfor ikke, der er noget rimeligt grundlag for at fremsætte det foreliggende forslag.

Årsagen til diskussionen om anvendelsen af Diakonissestiftelsens og Sankt Lukas Stiftelsens hospitaler er nogle oplysninger i Københavns kommunes endnu ikke vedtagne sygehusplan, den, der hedder P 80. Det fremgik af dette forslag, at kommunen skulle opføre med at bruge Sankt Lukas Stiftelsen fra 1981. Det fremgik også, at anvendelsen af Frederiksberg hospital og Diakonissestiftelsen set under ét kunne tænkes reduceret væsentligt inden for den kirurgiske blok, ligesom et antal intern-medicinske senge kunne tænkes ændret til ventesege.

Disse foreslåede ændringer førte til, at Københavns amtskommune oplyste, at amtet i givet fald selv ville belægge Sankt Lukas Stiftelsen og hermed ville blive nødsaget til at reducere amtets brug af senge på Diakonissestiftelsen tilsvarende.

Københavns kommunes forslag til sygehusplan, herunder forslaget konsekvenser for de private hospitaler, førte helt forståeligt til en offentlig diskussion. Under denne offentlige diskussion har Diakonissestiftelsen særlig gjort opmærksom på, at en gennemførelse af de foreslåede ændringer ville betyde en kraftig reduktion af hospitalets sengetal, særlig for den kirurgiske afdeling.

Den offentlige diskussion førte imidlertid også til, at de berørte kommuner, Københavns kommune, Frederiksberg kommune og Københavns amtskommune, straks tog kontakt med hinanden for at få en afklaring af de to private hospitalers anvendelse. Borgmestrene for de tre kommuner besluttede allerede i september måned 1980 at nedsætte et